

Ja has sentit el que diu....

– Ja has sentit el que diu la metgessa, Jaume: si no fas repòs, trigaràs més a curar-te, que un esquinç és un esquinç!

En Jaume baixa el cap i mira de reull a la metgessa. Se sent vençut i una miqueta més convençut de que ha de fer bondat.

– Fixa't el que diu la perruquera, Núria: tenyir-se el cabell no funciona als tretze anys: es ressequen les puntes i el cabell es posa molt lleig. Ja te'l tenyiràs quan siguis més gran.

Mentre la Núria escolta un altre cop els arguments d'una "professional", la mare, descansada, fa l'ullet a la perruquera, que ha comprés quin paper li toca fer.

– Potser la Clàudia té raó, Helena, aquesta samarreta et queda millor que aquesta altra tan cenyida, que et fa més grossa del que ets.

L'Helena mira la Clàudia, la dependenta de la botiga, tota moderna. Tal com ho veu l'Helena, la mare no en sap d'aquestes coses, però la Clàudia sí. Si ho diu la Clàudia serà veritat.

Abans de sortir de la botiga, la mare de l'Helena dóna les gràcies en veu baixa a la Clàudia, que ja sap com és d'estressant això d'anar a comprar roba amb una adolescent.

Com l'Andreu, el monitor d'esport, que també sap perfectament a què juga. Un dia li va llençar al Xavi, un dels membres de l'equip de futbol:

– Ei, Xavi... vols dir que ja menges prou verdura? Mira que els grans esportistes si no menguen verdura no rendeixen!

Unes setmanes més tard, el pare del Xavi trucava per telèfon a l'Andreu:

– Què li has dit al Xavi? Està desconegut! Tan rebec que era a l'hora de menjar verdura i ara sembla que no se'n pugui estar!

És la veu del professional, del què està investit de prestigi, del què, a ulls dels fills, en sap més que el pare o la mare de tal o qual cosa, en el moment en què el pare o la mare deixen de ser els déus que ho saben tot.

Quan aquestes "autoritats morals" ens fan costat, és una meravella: una petita solidaritat quotidiana que no costa tant i que val molt.